

● ДЛЯ ЗОЛОТОГО КОЛОСУ

СТОЯТИ в полі. Прислухатися, як шелхотяться доорізані колоски. Раптом погляд почує тріск, на кулястину чергу схожий. Оглянувшись. Недалін піднявся пересел, — Чує штах, до халбом вахне.
То сказав старий механізатор, орденосець Іван Семенич Тначенко. Він провів догити поглядом пернатих, а потім звернувся до мене:
— Жаркуватини буде літо

до вечора сурмлять трактори, удобрюючи землю. Щоб не скупились вола на колосистий подарунок людям.
Вже в цьому році, хоч йому немає ще й місяця, наші механізатори вилезли на поля 600 тонн гною. Ремонт техніки в колгоспі аакінчено. Готуємося до зустрічі ірасуни-весни.

Щотижня збираються механізатори, ланкові, тваринники на програме шавчання. З нашими агротехніки знайомлять халбодарів агрономи колгоспу М. Х. Рубан та В. О. Гаєвський. З питаннями традиційної експлуатації агрегатів, про догляд за ними виступають на семінарах механіки Д. А. Іщенко і С. М. Орлов. Заняття проходять систематично. Адже земля тепер любить не тільки працювати, але і вилі руки. Ось чому по п'ятницях святяться вогники на бригадних ставах, в конторі артілі, де халбороби діляться досвідом, вчать розуміти і техніку, і землю.
В 1968 році ми пообіцяли зібрати зернових з гектара по 26 центнерів, буряка — 250 центнерів, соявшинку — 20 центнерів. І впевнені, що не підведемо.

Чекаємо тебе, весно! Вийдемо тобі назустріч на сталевих саухняних ковах. Вплетемо в твої зелені коси наші трудові будні. Засіємо твої надії золотим зерном...

А поки що зима білосніжить дороги і почуває себе повноправною господаркою. Та все ж на засніжених рівнинах чуються сурми весни.

І. ЧАБАН,
комбайнер колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району, кращий жнівець Кіровоградщини.

СУРМИ ВЕСНИ

для комбайнерів. Може, помагаємося?
— Згада! — без вагачь відповів Яому.

Недовзі радом вїхали на безмежний степовий ринг. І хоч ми не боксери, а навантаженя відчували, як і спортсмени...

Восени підбили підсумки зробленого. Я за сімнадцять днів своси халб на 838 гектарах і намолотив 8278 центнерів зерна. На 15 гектарів менше, ніж в орденосець. А серед молодих комбайнерів області, як пізніше виявилось, я встиг найбільше. За що й одержав приз газети «Молодий комунар» — іршталеву назу. Добитись такого в колгоспі в один день — це честь...

Піднімає сніжні занитки січневий вітер. Зима вирла білою ковдрою степ, до зранку

ТРЕТЯ ПОЧАЛАСЬ...

Ще стояли на площах, у квартирах уквітчані ялинки, а шкільний дзвоник сповістив про початок третьої чверті. Ми завітали в 34-у кіровоградську школу.

Йде заняття. В коридорі — ідеальна тиша. Всі взялися за роботу.

Урок фізики в дев'ятому класі проводить Яків Львович Берман. Біля дошки — руська дівчина. На чорному тлі з'явилися перші формули, написані сміливою рукою. Вона задоволена. Зашарілася, навіть хода змінилася.

У вчителів — коротка бесіда про гуртки. Валерій Петрович Корнієць, завуч по виховній роботі, пропонує вчителям проводити заняття гуртків — по два в один день.

На заняттях гуртка фізичної культури учні будуть готуватись до задачі норм ГПО. Іноземний гурток — для вивчення англійської мови.

Т. ТЕРНІВСЬКА.

Пролетарі всіх країн, єдніться!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ІМ. ДІ. ЧАЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКСМУ

Рів видання IX. № 7 (863). ВІТРОК, 16 СІЧНЯ 1968 РОКУ. Ціна 2 коп.

ШЛЯХАМИ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ СЛАВИ

РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ ОГЛЯД ШКІЛЬНИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ТА ПІОНЕРСЬКИХ ДРУЖИН

КИЇВ, 12 січня. (РАТАУ). Славний шлях революційної боротьби, бойових подвигів і трудових зверхень пройшов Ленінський комсомол, керований Комуністичною партією. Мільйонний загін комсомольців-школярів України, як і вся радянська молодь, готується зустріти 50-річчя ВЛКСМ новими успіхами. Для підвищення активності шкільних комсомольських організацій, посилення їх ролі в комуністичному вихованні учнів ЦК ЛКСМ України вирішив провести республіканський огляд під девізом: «Шляхами комсомольської слави», старт якому був даний сьогодні.

Успіхів в огляді доб'ються ті комсомольські організації, де всі члени ВЛКСМ наполегливо вчать-ся, встигають або значно підвищують успішність, беруть активну участь в суспільно корисній праці. При визначенні переможців буде взято до уваги роботу по вивченню історії ВЛКСМ, місцевих комсомольських організацій, по пропаганді революційних, бойових і

ДО 50-РІЧЧЯ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ

трудоих традицій Ленінського комсомолу та Комуністичної партії, по задученню учнівської молоді до активної участі в житті школи, рідного міста, села, проведення воєнізованих ігор і походів, повсякденна допомога піонерським дружинам і загонам.

В ході огляду відбудуться республіканські конкурси і змагання на кращий музей (кімнату, куток) комсомольської слави, кращі учнівську виробничу бригаду, літературний твір, присвячений Ленінському комсомолу, шкільну фототеку записів, що відображають видатні події з історії Комуністичної Партії, ВЛКСМ.

Для переможців огляду, остаточно підсумки якого будуть підбиті в день народження комсомолу — 29 жовтня 1968 року, встановлено 50 пам'ятних червоних вимпелів ЦК ЛКСМУ. Їх буде вручено разом з грошовою премією 300 карбованців кожна. Представники кращих комсомольських організацій влітку цього року відвідають міста комсомольської слави — Шепетівку і Краснодар, Одесу і Севастополь, Жданов і Кривий Ріг, візьмуть участь у республіканських зборах шкільного комсомольського активу в таборі ЦК ЛКСМУ «Молода гвардія».

12 січня проведено республіканські радіозбори. Перед молодими

радіослухачами — учасниками огляду, виступив секретар ЦК ЛКСМУ О. Калто. Потім представники шкільних комсомольської слави розповіли про справи й плани своїх організацій.

Одночасно із старшокласниками стартували й піонери, які в цей день дістали конкретні завдання ЦК ЛКСМУ, Республіканської ради Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна.

Оні слідити розшукають тих, хто організував перші комсомольські осередки, виходив на боротьбу з куркулями, встановлював пралори на будовах перших п'ятирічок, хто бився з фашистами за рідну землю, прокладав борозни в щільному краї, їхав добровольцем на комсомольські будови.

Представники кращих піонерських дружин-переможців прийдуть на республіканський піонерський звіт, присвячений 50-річчю Ленінського комсомолу, запалять ювілейні вогнища в місті комсомольської слави республіки.

Перед юними ленинцями на радіовогнищі виступили голова Республіканської ради Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна, секретар ЦК ЛКСМУ В. Шевченко, старий комуніст О. П. Пирогов, робітниця Київського комбінату хімічного волокна, Герон Соціалістичної праці С. С. Вербицька, учениця броварської школи Київської області Людмила Тимофеева.

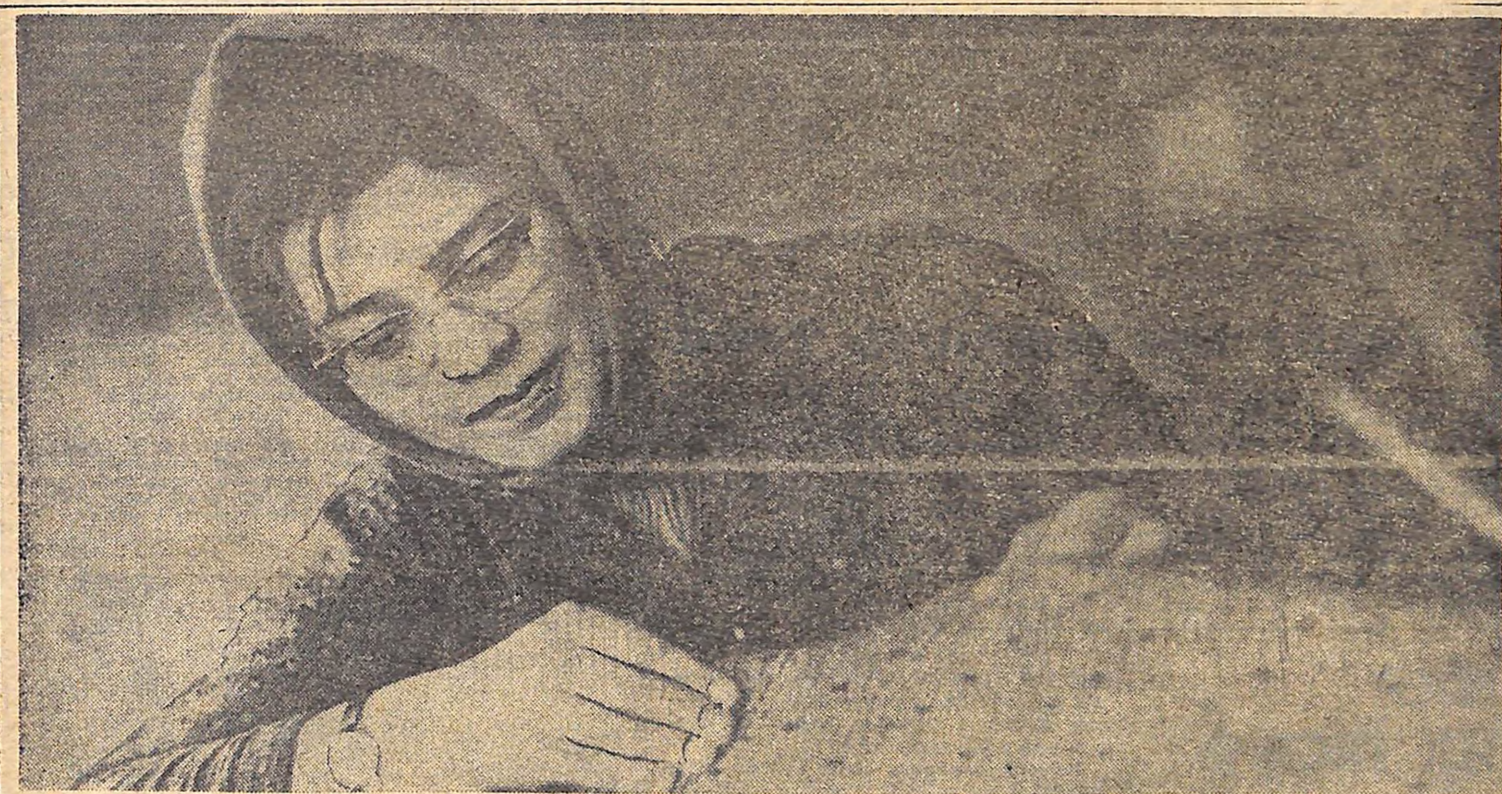
ДО УЧАСНИКІВ БИТВИ НА ВОЛЗІ!

Через півмісяця все прогресивне людство буде відзначати 25-річчя з дня завершення ліквідації німецько-фашистських військ, оточених під Сталінградом.

Редакція «Молодого комунара» просить відгукнутися УЧАСНИКІВ СТАЛІНГРАДСЬКОЇ БИТВИ, які розповіли б про стійкість радянських воїнів, свою участь у запеклих боях на Волзі. Чекаємо також листів читачів про мужність наших земляків, що боролися під Сталінградом.

2 лютого в редакції «Молодого комунара» відбудуться зустрічі з учасниками битви на Волзі. Ми чекаємо Ваших листів, ветерани! Запрошуємо Вас на зустріч, що відбудуться в п'ятницю, 2 лютого, о 15-й годині.

НАША АДРЕСА: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар».

Якщо ви придбали крісло чи диван, виготовлені на Олександрійській мебльовій фабриці, знайте, що ці зручні домашні речі зроблені і руками комсомолки Людмили Бугайченко. На фото: Л. БУГАЙЧЕНКО. Фото Г. УДОВИЧЕНКА.

Збір В Артеку

АРТЕК, Кримської області. 11 січня. Над усіма таборами Артека піднято прапори з емблемою всеоюзної військово-спортивної гри «Зірниця». Майже 1500 хлопчиків і дівчаток, командирів загонів і юнармійців з'їхалося сюди з усіх союзних республік країни на всеоюзний збір. Об'єднавшись у батальйони, діти розпочали виконання широкої програми. Створено штаб, який очолює восьмикласник з Ленінграда Андрій Павлов.

Кореспондент РАТАУ попросив го-

ловного консультанта «Зірниці» генерал-майора Г. С. Десницького розповісти про мету збору.
— Навчальний збір, — сказав генерал, — має своїм завданням підготувати командирів з усіх спеціальностей юнармійців: розвідників, зв'язківців, стрільців, саперів і навіть... кухарів. Ну і, звичайно, дати деякі навички і вміння в керуванні загонами юнармійців. Збір проводиться за тією самою схемою, що й гра «Зірниця», тобто спочатку йде підготовка юнармійців відповідно до

затвердженої програми, а закінчується збір грою на місцевості.
На зборі сформовано чотири батальйони і одну прикордонну застапу для юних друзів прикордонників. У кожному батальйоні є загін юних моряків.
Звичайно, пояснив Г. С. Десницький, ми ставимо перед командирами загонів та юнармійцями підвищені вимоги. Вони мають добре вчитися тут, в артеківській загальноосвітній школі.
А попереду багато захоплюючого.

Крім занять за спеціальністю, діти візьмуть участь у змаганнях з стрільби з пневматичних та малокаліберних гвинтівок, у спартакіади, яка проводиться спочатку в батальйонах, а потім у масштабі збору з піонерського чотириборства. Всі з нетерпінням чекають екскурсії в місто-герой Севастополь. Там діти познайомляться з діорамою, панорамою, військово-морським музеєм і побувають на кораблях Червонопрапорного Чорноморського флоту. Передбачається зустріч з кримськими партизанами.

І знову в Михайла КОСТЕЛЬНИКА, який працює на Олександрійському електромеханічному заводі, успіх. Змінне завдання він виконав на 130 процентів.
Фото В. КОВПАКА.

В тому, що свиноферма артілі імені Ватутіна одна з кращих у Кіровоградському районі, є заслуга і молодого синарка Ніни Карнажук. День виповнюється клопотами і турботами по роботі. Після зміни поспішав Ніна в клуб на репетицію, а потім у вечірню школу, де вона здобуває середню освіту. І кругом дівчина встигає.

На фото: Н. КАРНАЖУК. Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

Із звичайного ти зробиш прекрасне?

За що люблять прикладне мистецтво? Мабуть, за те, що воно відкриває прекрасне у звичному і звичайному, примушує глянути ніби вперше на давно знайомі речі, дає можливість побачити красу оточуючого, а, отже, робить людину красивішою, багатшою...

Такі думки виповнили мене, коли я вперше познайомилась з учнями Кіровоградського професійно-технічного училища № 9.

— Хто з вас потрапив сюди випадково? Тиша.

— А хто з вас потрапив не випадково, а свідомо?

Вони ніяково перезирнулися, про щось зашепотіли, підштовхуючи одна одну. І раптом чути за спиною тонкий, але впевнений голосок:

— Та чого там, я прийшла сюди свідомо. Ще в школі вирішила...

— І я...

— І я сама обрала, — чую голоси. І ось уже про свою майбутню професію заговорили всі. Заговорили гаряче. Особливо та, що відгукнулась першою. Не обійшлося і без суперечок:

— Що? Труднощі? А в якій професії їх немає? Нічого романтичного? А люди робити красивими, що це?

Я побувала на уроці і мала нагоду докладно простежити, як вони працюють. Ось відповідає дівчина. Своєю відповіддю вона задоволена. Я помічаю, як переді мною постає нова людина, що по хвилині перед тим мала зовсім інші риси обличчя. Аби перевірити власне спостереження — проводжаю її поглядом. Цікаво. Назвіть хода змінилася. Розумію її: вона задоволена із себе.

Розмовляю з директором училища. — Звичайно, естафета — це не обов'язково перейняти від батька фах. Значно важливіше — перейняти дух боротьби, дух неспокую,

пошуків. Ось приклад, чотирнадцята група. Успішність відвідує, поведінка зразкова, та й громадська робота... Та про це краще розповість Галина Олексівна Нечева.

— Байдужість можна назвати найбезпечнішим пороком людини. Кожен, хто вважає себе часом нашої сім'ї, не може бути байдужним. Ось Валентина Коваленко — комсорг. Її хвилює, чому низька успішність, погана поведінка...

Потім ми пішли до майстерень. Мою увагу привернули середні на зріст, з відкритими обличчями, на яких вирають лукаві усмішки. На головах кокетливо пов'язані хусточки. Серед білих були і червоні.

Я підійшла до них. Ой і гарні ж ви, дівчата!

— Ця п'ятірка зайняла перше місце в змаганні. Вони мають відмінну успішність, поведінку, чотирнадцятій присвоєно ім'я 50-річчя Великого Жовтня. Та ось у нас трапився випадок. Світлана Д. відмовилась чергувати. Дівчата викликали батька і поставили перед зборами. А все ж таки групі зарахували «аморальний вчинок»...

Галина Олексівна задоволено кивнула головою:

— Ось який «прометеїв» виховав комсомол. Комітет не міг і не хотів миритися з дівками, з порушенням дисципліни. В нас діють сектори. Кожен має свої функції. Преса стінна не спить.

...В майстерні йде здача пал'ят. Здає комсорг чотирнадцятої Валя Коваленко. Пал'ят висить, а вона стоїть біля нього, гасить долонями розпашілі шoki і з цікавістю, наче вперше оце лиш побачила, позирає на своє творіння.

— Коли ми здаємо свої вироби в універмаг, то кожен день здаємо і дивимось, чи їх купили, чи подобаються людям. В цей час так хвилюємось...

...Ми йдемо тісними коридорами училища. І мені хочеться запропонувати задачу любителям арифметики: підрахуйте, скільки професій зайнято в сфері обслуговування. Починайте з найпоширеніших: перукар, швець, майстер хімчистки, модельєр... Тільки основних більше тридцяти. А з допоміжними і всі сто професій чарівників. Саме таких готує профтехучилище № 9 міста Кіровограда.

Т. КОВАЛЬОВА,
спецкор «Молодого комунара».

А ВИ ЙІ ДОПОМОГЛИ?

Я працюю на швейній фабриці. В нашій комсомольській організації 70 комсомольців. Переважна більшість з них жінки. Та це не заважає проводити нам комсомольські збори, політзаняття, брати участь в художній самодіяльності.

Мені хочеться розповісти про одне подружжя. У нас в цеху працює комсомолька, молода жінка Люба Губрій. Разом з своїм чоловіком вона поєднує громадське життя з сімейним. Валерій — член комсомольського комітету одного з цехів заводу «Червона зірка», Люба — член фабричного комітету комсомолу, спортсменка. Вони живуть разом з усією країною напруженням, творчим життям.

Читаючи твого листа, Зіно, я співчуваю Марійці Бахмат. Не повнокровне у неї життя! І хочеться запитати весь комсомольський актив, чи лише сама Марійка винна в тому, що стала есторно громадського життя? Чи намагалися комсомольці села повернути Марійку до громадської роботи? Можливо, молода жінка на початку свого подружнього життя зустрілася з певними труднощами. Чи спитали її про це?

Люда ШУМАКОВА,
секретар комсомольської організації цеху № 3 Кіровоградської швейної фабрики.

ПРОЧИТАВШИ лист Зіни Чуприни, кожен з нас подумав: «Таке трапляється, на жаль, не лише з однією Марійкою». Думок було багато, були і суперечки. І ось ми, комсомольці і молодь цеху, вирішили зібратися і гуртом обговорити цей лист.

У нашому цеху молоді багато, і не думай, Марійко, що всі нежонаті і незаміжні. Ось послухай, що говорять робітниця Поліна Іванівна Хряпіна:

— Я почувала себе по-справжньому щасливою після вдалого виступу хору, який ми створили.

Поліні Іванівні вже за тридцять, вона теж має сім'ю, але знаходить час для участі в художній самодіяльності фабрики. Вона — душа колективу.

Наш групкомсорг Галя Колісниченко

ЧИТАЧ ОБГОВОРЮЄ ЛИСТ ЗІНИ ЧУПРИНИ «ТІЛЬКИ ДОМОГОСПОДАРКА?» («Молодий комунар» за 7 січня).

ДО КЛУБУ ПОСПІШАЮТЬ ТРОЄ

Прочитавши в «Молодому комунарі» лист Зіни Чуприни про Марійку Бахмат, я згадав свою знайому, завідувачу дитячим сектором клубу імені А. П. Крючкова Олену Андріївну Паркуян.

Вже сім років знають і люблять її школярі Новомиколаївки. Сім'я не заважає Олені Андріївні брати участь в художній самодіяльності.

Навпаки. Коли вечір запалює зорі, до

також вийшла заміж, але не погас її комсомольський вогник. Її щастя не тільки вдома, біля кухні, біля чоловіка. Вона не хоче себе обкрадати, як це зробила Марійка. Хіба так доводять люди-

ЩАСТЯ НЕ НА КУХНІ

ні, що кохають її? Адже і чоловікові твему, Марійко, потрібна не тільки добра господарка, а людина розвинена, яка б стояла з ним на одному рівні.

Комсомольці і молодь цеху № 6 двадцять восьмої взуттєвої фабрики.

м. Кіровоград.

м. Кіровоград.

ТЕПЕР ЦИХ ПІСЕНЬ НЕ СПІВАЮТЬ

Про жіночу долю колись співали пісні, поети оплакували її в своїх віршах. А ти помітила, Марійко, що тепер цих пісень не співають? Бо змінилося життя, змінилася і наша доля жіноча.

Я згодна з Валею А. («Молодий комунар» за 12 січня) в тому, що нам по домашньому господарству доводиться робити більше. Що тут зробиш! Якщо дружина поважає свого чоловіка, хіба допустить вона, щоб він готував борщ, заглядав, як кажуть, у всі глечики?

Та все ж, я думаю, що обов'язки по домашньому господарству можна поділити так, щоб і дружина мала вільний

час для громадської роботи. Мій чоловік розуміє це, а тому частенько забирає доньку з дитсадку, ходить за продуктами в магазин і т. д.

Комуністи обрали мене секретарем партійної організації, і турбот прибавилося. Але я й не думала відмовлятися. Запитаєш, чи важко? Ні! По-перше, рада довірю товаришів, а, по-друге, на зборах чи засіданнях вирішуємо і свої власні питання, те, що турбує і мене, і моїх колег по роботі.

Отже, час, витрачений на зборах, я не вкрала у сім'ї, а навпаки, збагатила себе спілкуванням з товаришами, вирішенням якоїсь проблеми. Дома ділюсь враженнями з чоловіком, і завжди жваво обговорюємо мої турботи.

Поєднати домашню і громадську роботу, Марійко, можна і треба. Так жити цікавіше.

Ольга ЗАРУДНЯ,
працівник райбібліотеки.
м. Новомиргород.

ВАШІНГТОН. СТО ПРЕДСТАВНИКІВ НЕГРИТЯНСЬКИХ ВАШІНГТОНСЬКИХ ГРУП І РЕЛІГІЙНИХ ГРОМАД СТВОРИЛИ ТУТ ОРГАНІЗАЦІЮ «ОБ'ЄДНАНИЙ ФРОНТ ЧОРНИХ». ОРГАНІЗАЦІЯ СТАВИТЬ СОБІ ЦІЛІ АКТИВІЗАЦІЇ БОРОТЬБИ ЗА ГРОМАДЯНСЬКІ, ЕКОНОМІЧНІ І СОЦІАЛЬНІ ПРАВА ВАШІНГТОНСЬКИХ НЕГРІВ, ЯКІ СТАНОВЛЯТЬ ДВІ ТРЕТИНИ 800-ТИСЯЧНОГО НАСЕЛЕННЯ СТОЛИЦІ. ЗНАЧНА ЧАСТИНА ВАШІНГТОНСЬКИХ НЕГРІВ ЖИВЕ В ЖАХЛИВИХ ТРУЩОБАХ, ЯКІ КИШАТЬ ЩУРАМИ. НЕ МАЮТЬ ОПАЛЕННЯ І ЕЛЕМЕНТАРНИХ САНІТАРНО-ГІГІЄНИЧНИХ УМОВ.

НА ВУЛИЦЯХ ВАРШАВИ З'ЯВИЛИСЬ ПЕРШІ ЛЕГКОВІ АВТОМОБІЛІ. ВИПУЩЕНІ В ПОЛЬЩІ ЗА ЛІЦЕНЗІЄЮ ІТАЛІЙСЬКОЇ ФІРМИ «ФІАТ». НЕЗАБОРОМ ВАРШАВСЬКИЙ ЗАВОД ПРИСТУПИТЬ ДО СЕРІЙНОГО ВИРОБНИЦТВА ІХ.

ПОЛЬСЬКИЙ «ФІАТ» — П'ЯТИМІСНА МАШИНА. ВОНА РОЗВИВАЄ ШВИДКІСТЬ ДО 140 КІЛОМЕТРІВ НА ГОДИНУ.

Нещодавно в Нью-Йорку близько 30 груп руху протесту проти реакційної політики уряду Джонсона, проти ескаляції брудної війни в'єтнамі провели «Тиждень протесту», в якому взяла участь молодь і колишні учасники в'єтнамської війни. Протестуючі зібрались в невеликій церкві в Брукліні, де виступив свя-

щенник Річард Нейхруз. Він звернувся до колишніх учасників в'єтнамської війни з закликом повернути одержані ними нагороди за участь в цій війні, а до призовників — здати призовні картки.

Першими на це звернення відгукнулись ветерани війни, слідом за ними близько 100 юнаків здали свої призовні картки.

Учасники «Тижня протесту» провели декілька «сидячих страйків» біля призовного центру Нью-Йорку і протягом трьох днів бойкотували цей пункт. Велика група страйкарів з плакатами, що закликають припинити кровопролитну війну у В'єтнамі, підійшла до готелю, де виступав Державний секретар Дін Ракс. Проти учасників демонстрації була кинута піша і кінна поліція з кийками. Заарештовано більше 500 чоловік, десятки американців поранені.

Січень 1968 року.

На зйомку: учасники демонстрації з букетами квітів, що символізують мир, протестують проти війни у В'єтнамі і призову в армію.

Фото «Крісчен Саленс Монитор» — АПН.

БЕСІДИ ПРО

МИСТЕЦТВО

НА ОДНІЙ з околиць Тирасполя, на Дністровському провулку, що виходить до стрімких берегів Дністра, стоїть старий білий будинок. Туди часто приходять люди, і господар, сивий 80-річний дідусь, стрічає всіх лагідною посмішкою. Він любить людей, як любить безкраю синь неба, весняне буяння квітів.

Це — Олександр Федорович Фойницький, один з пайстаріших художників Молдавії, засновник

Рядовий АКАДЕМІЇ ХУДОЖЕСТВ

першого в лівобережній Молдавії художнього музею, колишній керівник студії образотворчого мистецтва, яка виховала кількох відомих молдавських художників, зокрема, члена-кореспондента Академії художеств СРСР Л. Григорашенка.

Олександр Федорович народився в м. Єнасанетграді в 1898 році. Теплим слухами згадує він місто, де пройшли його дитячі роки, де він любив ходити над спокійним Ігулоном, і де його першим вчителем малювання Ф. Козачинський назавжди прищепив любов до цієї нелегкої і благородної справи.

Спеціальну освіту Фойницький одержав в Одеському художньо-

му училищі. Закінчивши його, він склав вступні іспити до Петербурзької Академії художеств і був зарахований її студентом. Але важке матеріальне становище примусило його на деякий час припинити навчання.

В 1913 році Фойницький їде до Тирасполя, глухого провінціального містечка, де згодом займає посаду вчителя малювання в гімназії. Він їде, повний надій, мріючи про час, коли, зібравши трохи грошей, зможе знову повернутись в стіни Академії. Та мрія не судилося здійснитись. Почалася імперіалістична війна. Невгамовним вітром долі кидало недавнього вчителя по скривавленій землі, з окопа, в окоп, з фронту на фронт.

Закінчив військову службу Фойницький в рядах Червоної Армії.

Важко було. Дуже важко. Дістати простого одвіця — то вже проблема. Але художник продовжує працювати. Він склеює по кілька аркушів з малюнками колишніх своїх учнів і малює з зворотнього боку.

З'являються сцени з недавньої імперіалістичної війни, безглузда якої було зрозуміле художникові з самого її початку. Вони їй досі зберігаються в ньому, складені вчетверо пркуші — красномовні свідки того часу.

...Картина Фойницького «Перший комбайн в Молдавії» привернула увагу глядачів. Скупою, майже документальною мовою розповідає художник про цей факт. І разом з тим, узагальнюючи його, він подає картину життя нашої країни, перші кроки соціалістичного будівництва.

А час ішов... Одного ранку на Дністровському провулку з'явилися ківані чоботи німецького солдата. І знову землю залили кров і сльози.

З довоєнних робіт Фойницького залишилися тільки окремі полотна. Довлося починати спочатку.

В післявоєнні роки художник багато працює. З'являються його пейзажі, натюрморти, кілька тематичних полотен. Він захоплюється природою, дарами землі, по якій ходить наш радянський трудар. Багато картин зв'язано з Дністром, річкою, береги якої не один раз сходив художник.

В тематичних полотнах він зображує трудові будні, показує, як з часом змінюється рідне місто. Та не може він забути і суворі дні війни. Тому поруч з «Хризантемами», «Льодоходом на Дністрі» і поруч з соковитим натюрмортом з'являється його «Апофеоз війни».

О. Ф. Фойницький — учасник кількох виставок Південноросійського товариства художників, а в радянській час — республіканських художніх виставок. За великий вклад в мистецтво уряд Молдавської РСР присвоїв йому почесне звання заслуженого діяча мистецтва республіки.

...Серед кімнати стоїть «мольберт з незакінченою картинкою. Художник сидить в старому кріслі, пригадує давні події. Час зборознич його обличчя зморщинами. А очі, ще зовсім молоді, дивляться на вас широко і привітно.

Б. КУМАНСЬКИЙ, завідувач обласною картинною галереєю.

(Закінчення. Початок в газеті за 13 січня).

Через деякий час Петро був уже на аеродромі. Поруч нього стояв невисокий, міцний хлопець. Він так, як і Петро, вирішив стати льотчиком. Юнак дивився, як стрімко йшли на посадку літаки, а потім повернувся до Петра і сказав: — Будемо знайомі. Олексій Маресьєв...

Чотири роки трудився на будові комсомолець Шемендюк. А коли настав час служити в армії, його разом з Маресьєвим, як кращих пілотів аероклубу, направили в Батайську школу льотчиків... 22 червня 1941 року 158-й винищувальний полк вступив у бій. Петро Шемендюк майже весь час знаходився в повітрі: прикривав залізницю, штурмував наземні цілі, супроводжував бомбардувальників.

Коли наші війська наступали на зайнятий фашистами Ржев, перед льотчиками винищувальної частини стояло бойове завдання — прикрити з повітря наступ

ІДУ НА ВОГОНЬ

В. САНДУЛ, радіожурналіст

наших танкістів. На виконання цього завдання в небо злетіла ланка, якою командував Петро Шемендюк. Тільки-но внизу відкрилась панорама міста, як в ефірі почувся застережливий голос із землі:

— Будьте уважні: в повітрі ворожі літаки.

У сизуватому серпанку сонячного дня Петро одразу помітив ланцюги «юнкерсів» і «мессершміттів», які направлялися штурмувати позиції наших військ. Іх було в десять разів більше, але льотчики сміливо пішли в атаку. Зустрінуті свинцевою зливою, наші винищувачі врізались у ворожий стрій. Ось у прицілі Петра швидко росте силует новенького «Ю-87». Пальці автоматично тиснуть на гашетку кулемета. Мить — і ворожий літак летить вниз. Командир робить вертикальний маневр — і нова атака. Через п'ятнадцять хвилин на землі догоряли п'ять фашистських стержатників, збитих відважною трійкою.

В неймовірно скрутне становище потрапив Шемендюк. До травня 1943 року він здійснив близько 250 бойових вильотів. Особисто збив 16 і з товаришами 7 ворожих бомбардувальників і винищувачів. А скільки на його рахунок знищених гітлерівських танків, гармат, бронетранспортерів, живої сили!

Під час бою на Орловсько-Курському напрямку капітан Шемендюк вже командував ескадрильою. Першого серпня на чолі четвірки «Яків» він летів на розвідку фашистського аеродрому в районі Орла. При підході до лінії фронту радянські винищувачі зустріли в по-

вітрі 14 ворожих машин і кинулись в атаку.

Свідком цього бою і був колгоспник Василь Шавирін. Бачив він, як охоплена полум'ям машина героя впала на землю. А що ж трапилось тоді з льотчиком? Шемендюку перебило ліву руку. Літак втратив керування. Після нелюдських зусиль він покинув літак. Парашут відкрився не зразу. Льотчик витягнув кільце у кількох стах метрів від землі. На ньому горів одяг.

Непритомним лежав він у неглибокій ямі. Над місцем загибелі літака низько пролетіли бойові товариші. Вони погойдали крилами, назавжди прощаючись з другом. Коли Петро Семенович опам'ятався і підвів голову, небо над ним було чистим. Хотів піднятися, але відчув страшний біль в лівій руці.

Обрізав ножем лямки парашута, тісно стягнув ними руку, шматками парашута обмотав обгорілі ноги і попозв в бік села, що віднілося. Скільки він позз до села Дяч'є, не пам'ятає. Його зустріла літня жінка Євдокія Міхеєва, затигла в будинок.

— Німці в селі є? — було перше його запитання.

— Вигнали, сину. Тобі погано, зараз покличу наших бійців.

Далі — госпіталь Липецька, Казані, Москви. Чотири операції зробили хірурги, але врятувати руку не вдалось. Трапилось так, що в госпиталі зустрівся зі своїм давнім другом — Олексієм Маресьєвим. Радощам не було меж. А 24 серпня московський диктор передав по радіо Указ Президії Верховної Ради СРСР про присвоєння Петру Семеновичу Шемендюку звання Героя Радянського Союзу.

— А може, це і не мені, — сказав він.

Та все було вірно. Окрилений, твердо впевнений в своїх силах повертався капітан Шемендюк в рідну дивізію. І хоч літати більше не міг, знайшлася і на землі робота. Він був призначений заступником командира по повітряно-стрілецькій службі.

Нині Петро Семенович Шемендюк, колишній хлопець із степового села Липняжки, Добровеличківського району, живе і трудиться в Калінінграді. Він депутат міської Ради депутатів трудящих. Авторитетна людина. Пам'ятають його і в Комсомольську-на-Амурі. Перший будівельник міста С. Ф. Смопков каже:

— Ми радіємо за Петра. Це ми підняли його в повітря, і він виправдав наші надії.

Кіровоградська земля народила і виховала безсмертного сокола, людину, яка любить голубе небо, але найбільше — нашу рідну Вітчизну.

„ГРЕНАДА, ГРЕНАДА, ГРЕНАДА МОЯ“

Фільм про народження бойової солідарності Роман КАРМЕН, народний артист СРСР, лауреат Ленінської премії

На центральній студії документальних фільмів кінорежисер Роман Кармен і письменник Костянтин Симонов завершили роботу над стрічкою «Гренада, Гренада, Гренада моя...».

Тридцять років тому, я — молодий кінооператор хроніки — з камерою «Аймо» на плечі перейшов Іспанський кордон. Разом зі мною на землю Іспанії ступив оператор Борис Макассев. У мене перед очима перші кадри, сфотографовані в цей день, — бойові епізоди на висотах Іруна, на вулицях Сан-Себастьяна, які крейсер заколотників «Канаріс» обстрілював із своїх гармат. Це було через місяць після початку повстання фашистських генералів, коли Гітлер і Муссоліні розв'язували в Іспанії кровопролитну громадянську війну.

Пройшли роки. Матеріали бойової іспанської хроніки, які дбайливо зберігались в Державному архіві СРСР, використовувались в цілому ряді фільмів, які створювались в багатьох країнах світу. Не раз бачив я свої кадри на екрані телевізорів. І протягом багатьох років я думаю повернутись до дорогого мені матеріалу.

Фільм про Іспанію створивали письменник Костянтин Симонов і я. Задуманий і здійснений нами фільм далеко не тільки хроніка громадянської війни в Іспанії. Цей фільм про те, яке місце зайняла Іспанія в житті нашого покоління — і покоління радянських людей, і покоління антифашистів усього світу.

Робота над стрічкою продовжувалась майже два роки. Про що наш фільм? Який його головний тезис? Не парадка, а перемога! Перше «ві», що сказане в 36-му році фашизму Іспанцями на вулицях Барселони і Мадрида, впевнено і остаточно пролунало на вулицях розгромленого Рейхверу в Берліні.

Благородному подвигу інтернаціональній, живим і загиним на іспанській землі антифашистам присвячується цей фільм. Ми вирішили назвати його рідком і вірша поета Михайла Светлова «Гренада, Гренада, Гренада моя...».

ФОТОІНФОРМАЦІЯ

Славиться своїми виступами хор Маловісківського цукрового заводу. Молоді робітники і робітничі під керівництвом художнього керівника склали гарний репертуар. Фото В. Топчія.

Пісня звучить у фільмі, коли радянські хлопці — танкісти і льотчики вступають в свій перший бій з фашистами на Іспанській землі. Пройшло тридцять років. Я глибоко відчуваю необхідність розкзати сучасній молоді — не тільки моєї країни — всіх країн світу, про світлу сторінку історії людства — боротьбу Іспанського народу. Ми, автори фільму, звертаємось до молоді: — Ей, хлопець, якби тобі тоді, в 36-му, було двадцять років, поїхав би в Іспанію? Що вибрав би ти, що живеш в Братську, Москві, жителю Бельгії, США, Мексики, що ти вибрав би, двадцятирічний, в яку обов'язково необхідно вибратися? Іспанську республіку чи Франко? Третнього, май на увазі, не було. Або з цими, або з тими. Ми дивимось в твої чесні молоді очі,

звертаючись до тебе. Третнього не було в Іспанії. Нема його і тепер. Працюючи над фільмом, ми з Костянтином Симоновим зустрічалися з багатьма учасниками Іспанської війни, використали їх розповіді. Фотографуючи і записуючи розповіді цих людей, ми відчували биття пульсу неповторної епопеї інтернаціонального братерства антифашистів усього світу, що встали пліч-о-пліч в першій боротьбі з фашизмом на Іспанській землі. І думали про те, який необхідний, який важливий для прийдешніх поколінь цей документальний кінолітопис, це нове свідчення успішної подія, що відбули в житті нашого покоління, події, знайомих молоді світу по розповідях батьків, по книгах.

А.П. (Подаю зі скороченнями).

НА ЗАГАЛЬНЕ ПЛЕЧЕ

З ПЛЕНУМУ ОБЛАСНОЇ РАДИ СОЮЗУ СПОРТИВНИХ ТОВАРИСТВ І ОРГАНІЗАЦІЇ

Учасниками форуму, який відбувся минулої п'ятниці в Кіровограді, були члени ради обласного спорту, тренери, викладачі фізкультури в школах, секретарі райкомів комсомолу, провідні спортсмени. Пленум мав детально проаналізувати стан справ з розвитком спорту в області, розкрити причини відставання в змаганнях на республіканській арені, накреслити заходи по подальшому розвитку масовості та підвищенню майстерності спортсменів.

З доповіддю виступив голова обласної ради Союзу спортивних товариств і організацій В. Жученко. Він доповів присутнім про підсумки участі збірних команд області на ІV спартакіаді України. Чимало критичних зауважень висловилося на адресу обласних спортивних товариств «Авангард», «Колгоспник», «Спартак», «Буревісник», «Динамо», які за вузькою міжвідомчими справами часто забувають про спортивні інтереси області. Доповідач розкрив недоліки в роботі дитячих спортивних шкіл, факультету фізвиховання педінституту, окремих тренерів і федерацій видів спорту, визначив завдання по мобілізації спортивної громадськості області по підготовці до наступної спартакіади України.

В обговоренні виступили голова Кіровоградської міської ради Союзу спортивних товариств і організацій В. Ти-

мофеев, голова обласної федерації з баскетболу А. Гах, член ради обласного спорту, голова виконкому Новоукраїнської районної Ради депутатів трудящих М. Варивода, заслужений тренер УРСР М. Романенко, завідувач обласним відділом народної освіти Д. Стельмухов та інші.

Зосереджувалась увага на питаннях поліпшення матеріальної спортивної бази, розвитку дитячого спорту — основного резерву для поповнення збірних команд, поліпшення роботи федерацій, тісного контакту комсомольських і спортивних організацій. На жаль, виступи в більшості були не самокритичними. Промовці посилались на об'єктивні причини (слабку матеріальну базу) і майже нічого не говорили про свої недоліки в роботі, про те, як думають працювати далі. Можливо, тому таким дисонансом і прозвучав виступ старшого викладача кафедри теорії фізкультури факультету фізвиховання К. Плотникова, який заявив, що для більшості керівників спортивних організацій і тренерів розмови про матеріальну базу стали завісою, за яку вони намагаються сховати свої бездіяльність і недоліки.

На пленумі не виступив жоден керівник районних спортивних організацій. А хотілося б почути їх слово, плани на майбутнє, тим більше, що на адресу багатьох районів у доповіді було зроблено досить серйозні зауваження.

Про підсумки комсомольсько-молодіжної трипрічки повідомив голова обласної громадської комісії по спортивним спорудам В. Безухов. Переможцям нагороджено вимпелами, дипломами і грамотами обкому ЛКСМУ та обласної ради Союзу спортивних товариств і організацій.

В роботі пленуму взяли участь і виступили з промовами інструктор обкому КП України Д. Ключенко та секретар обкому комсомолу Т. Лещевська.

ЗОЛОТІ МЕДАЛІ РОЗІГРАНО

ВОРОХТА, Івано-Франківської області, 15 січня. (Спец. кор. РТАУ). Тут 13 січня розіграно золоті медалі чемпіонів країни в лижній гонці на 5 кілометрів у жінок і на

30 кілометрів у чоловіків. Великого успіху добилася лижниця з Горького Алевтина Смирнова, яка виграла перше місце — 19 хвилин 03 секунди. Горьковчанка не

раз виступала у великих змаганнях, проте лише лижня у Ворохті виявилася для неї швидкою.

Призові місця зайняли Галина Кулакова з Керморова і Фаїна Саріжанова з Москви.

У чоловіків у гонках на 30 кілометрів переміг ярославський спортсмен Валерій Тараканов — 1 година 39 хвилин 33 секунди.

СТАРТИ ЮНИХ

ОЛІМПІЙЦІ

НА

● ВСЕПЕРЕМОЖНИЙ КРОК КРЕМГЕСІВЦІВ. ● Є НОВИЙ ЧЕМПІОН ● БЕЗ РЕКЛАМИ, БЕЗ ТАБЛО

І ПЕРШИМИ в новому році стартували юні спортсмени. Вони використали канікули в школах для перевірки

МЕХІНО

У ВСЕОЗБРОЄННІ

Столиця XIX літніх Олімпійських ігор готується до зустрічі гостей із різних країн земної кулі. Державний комітет по розвитку туризму розгорнув широку діяльність — адже йому грою прийняти тисячі і тисячі любителів спорту. В першу чергу йде робота з дітьми. Для них уже розроблено спеціальний перелік правил, за порушення яких накладається штраф в 5 тисяч песо. Зараз гіді навчаються на спеціальних курсах, де, крім багаточисельних іноземних мов, викладаються також історія, географія, культура, фольклор, національна народна творчість Мексика та інші предмети. Навчають гідів норм поведінки, ввічливості, охайності, годинись не менше, як двічі в день.

Мексиканські статистики підраховали, що «найпопулярнішим» видом спорту на XIX іграх буде гімнастика, а легкій атлетичні доведеться дати свої перемісти. Справа в тому, що вже розпродано всі квитки на гімнастичні змагання, в тому числі і на змагання з обов'язковою програмою, які звичайно цікавлять публіку. На друге місце після гімнастики статистики поставили велоспорт.

АПН.

На фото: кремгесівські волейболістки, які завоювали перше місце на обласних змаганнях.

Фото М. ЧЕРКАЄВА.

своїєї готовності долати нові рубежі в найближчому, олімпійському році. У ці січніві дні в їх розпорядження були віддані кращі спортивні споруди. Зокрема, баскетболісти на час канікул стали господарями Палацу фізкультури Кіровоградського спортивного клубу «Зірка», волейболістки заволоділи спортивним залом школи вищої лютині підготовки цивільної авіації, гандболістки змагались в новому спортзалі знаменського «Локомотива».

Змагання проходили під девізом: «Олімпійський рік — не тільки для олімпійців». Більшість юнаків і дівчат продемонструвала зростаючу майстерність. Особливо похвально заслуговує волейбольна команда дівчат із Кремгеса. Сенсацією була їх перемога з рахунком 3:1 над минулорічними чемпіонками області — волейболістками Олександрії.

Таким чином, волейболістки з міста над Кремчуком морем повернули собі чемпіонський титул.

В зустрічах між волейбольними командами юнаків обійшлося без сюрпризів. Як і сади було чекати, олександрійці і на цей раз нікому не поступилися першістю.

Баскетбольні команди дівчат і юнаків з Кіровограда, минулорічними чемпіонками області, з першого дня змагань довели свою повну перевагу над суперниками.

Поза конкуренцією були і кіровоградські шахісти, які в числі сильніших виступали на обласних змаганнях в Новоукраїні. Для шахістів ряду районів, що виступають по другій групі, змагання проходили в п'яти зонах.

У Вільшанин відбулися зональні змагання з настільного теніса. Переможцями стали спортсмени Ульяновки. Невідомо, з яких причин не з'явилися на змагання шахісти Новгородківки і тенісистки Голіванівська.

В основному змагання проходили організовані. Та зустрічі не було біля спортивних залів. Командант змагань баскетболістів, які підбувалися в Палаці фізкультури спортивного клубу «Зірка».

ласті на республіканських змаганнях. Вихованець юнацької спортивної школи спортклубу «Зірка» Вячеслав Редозубов на республіканських змаганнях юних авангардівців у Дніпропетровську на ділі довів, що олімпійський рік не тільки для олімпійців. Він став чемпіоном України серед юних борців швейцарського ваги.

На інших змаганнях школярів молодшого віку, також з класичної боротьби, які проходили в Києві, другим призером став Олександр Денисов. В число сильніших увійшли кіровоградські борці Володимир Самсонов, Олександр Жигач, Володимир Марков, Василь Тихонов і Новоукраїнця Анастасія Чабанова.

В команді входило 5 спортсменів з обласного центру, 4 — з Кремгеса і один з Новоукраїни. Кремгесівські борці вчинили погано підготовленими до змагань. Вони дали більше штрафних очок, ніж решта наших спортсменів. Новоукраїнські спортивні організації, де працює два тренери з боротьби, спромоглись виставити на змагання лише одного спортсмена.

Великий успіх випав на долю учня дев'ятого класу Кіровоградської школи № 6 Володимира Чабаненка. На зйомній першості центральної ради товариства «Авангард» з легкої атлетики, що проходила в закритому приміщенні у Луїтанську, він фінішував на 800-метровій дистанції за 2 хвилини 4,1 секунди. Цей результат перевищує норму другого розряду для дорослих і є новим особистим рекордом молодого спортсмена.

Учениця Кіровоградської школи № 27 Катерина Ходащук на авангардівських республіканських змаганнях у Житомирі із спортивною гімнастикою виконала норму кандидата в майстри спорту.

Канікули закінчилися. Школярі сіли за парти. Крім турбот про успіхи в навчанні, їм є над чим подумати, щоб і спортивна майстерність не дійшла до збитого рівня, щоб вивести нашу область з відстаючої і забити провідне місце в наступній республіканській спартакіаді.

А. МАРЧУКОВ.

На стадіоні «Юний піонер». Для футболістів і зима не перешкода.

Фото М. ЧЕРКАЄВА.

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
ВІВТОРОК, 16 січня, 10.05 — Телевізійні новини. (М). 10.15 — Телевізійний фільм. 10.45 — Художній фільм «Герой мимовольно». 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — «Незакінчене оповідання». Телевізійний фільм. 22.45 — Концерт української радянської музики.

СЕРЕДА, 17 січня, 10.05 — Телевізійні новини. (М). 10.15 — Телевізійний фільм, 10.45 — Художній фільм «Іх знали тільки в обличчя». 17.40 — Кіровоградські вісті. 17.55 — Оголошення. 18.00 — Для школярів. «Пісні далеких літ». (М). 18.30 — Передача до дня визволення Варшави. 19.00 — Художній фільм

«Сонцеворот». (Львівград). 18.30 — «Наука. Вік XX». «Велика зміна». 19.00 — Телевізійний фільм. 19.10 — Художній фільм «Герой мимовольно». 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — «Незакінчене оповідання». Телевізійний фільм. 22.45 — Концерт української радянської музики.

«Іх знали тільки в обличчя». 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — Концерт української радянської музики. 22.15 — Літературний театр. (М). 23.00 — «Тільки факти». (М).

● ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК
ВІВТОРОК, 16 січня, 17.05 — Фільм для дітей. 17.15 — Дніпропетровські новини. 17.30 — «Малювання України». «Кібуриська коса». (Миколаїв). 17.40 — Телевізійні вісті. 18.00 — Для дітей. «Сонцеворот». (Львівград). 18.30 — Слухачам шкіл основ марксизму-ленінізму. (М). 19.00 — Кінопрограма. 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — «Моцарт і Сальєрі». Телевізійний спектакль. (М). 22.15 — Камерний концерт.

СЕРЕДА, 17 січня, 11.00 — Кінопрограма. 17.00 — Фільм для

дітей. 18.15 — Дніпропетровські новини. 18.30 — Документальний фільм. 19.00 — «Вітер принесе грозу». Спектакль. 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Продовження спектаклю «Вітер принесе грозу». 22.15 — Літературний театр. (М). 23.00 — «Тільки факти». (М).

ЧЕТВЕР, 18 січня, 17.10 — Піонерська хроніка. 17.30 — Телевізійні вісті. 18.00 — «На шкільних широтах». (К). 18.30 — «Маленька філармонія». (Одеса). 19.00 — Кінохроніка. 19.30 — «Музичний календар». 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Кінопрограма. 22.00 — «Музичний відокруг». (Київ — Львів — Одеса).

● ПОКАЗУЄ МІКОЛАЇВ
ВІВТОРОК, 16 січня, 10.30 — Мультиплікаційний фільм, 10.50 Художній фільм «Подорожі». 17.00 — Передача з Одеси. 17.30 — «Малювання України». «Кібуриська коса». 17.40 — Телевізійні вісті. 18.00 — Актуальний

скрип. 18.30 — Слухачам шкіл основ марксизму-ленінізму. (М). 19.00 — Художній фільм «Подорожі». 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — «Моцарт і Сальєрі». Телевізійний спектакль. (М). 22.15 — Концерт.

СЕРЕДА, 17 січня, 17.25 — Фільм для дітей. 18.25 — «Кожним радком твори добро». Літературна передача. 18.55 — Художній фільм «День шостого». 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Кінопрограма. 22.15 — Літературний театр. (М). 23.00 — «Тільки факти». (М).

ЧЕТВЕР, 18 січня, 17.00 — Передача з Одеси. 17.30 — Телевізійні вісті. 18.00 — «На шкільних широтах». (К). 18.30 — «Маленька філармонія». (Одеса). 19.00 — Художній фільм «Здрастуй, це я». (1 серія). 20.10 — Кінохроніка. 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Кінохроніка. 21.30 — «Радянським збройними Силам присвячується». (Львівград). 22.00 — «Музичний відокруг». (Київ — Львів — Одеса).

АПН.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ
 М. Кіровоград, вул. Пуначарського, 36.
 Телефони: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-35, відділів — 2-45-36.
 БК 00818. Індекс 01197.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ г. Кіровоград.

ПОГОДА
 16 січня очікується хмарна погода, вдень хуртовина. Вітер північний, сильний, температура повітря 4-8 градусів вище нуля.